

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie i ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. S. jest udziałowcem oraz prokurentem samoistnym (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. (dalej: (...) sp. z o.o.”).

(**dowód** : informacja ze zbioru bazy danych REGON – k. 49; informacja odpowiadająca odpisowi pełnemu z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego – k. 52-60)

Odnośnie umowy leasingowej z Bankowym Funduszem Leasingowym spółką akcyjną z siedzibą w Ł.

(...) sp. z o.o. współpracowała w ramach działalności gospodarczej z (...) spółką akcyjną z siedzibą w Ł. (dalej: (...) S.A.”), z którym zawarła (jako korzystający) szereg umów leasingu samochodów osobowych.

(**dowód** : pisma z Bankowego Funduszu Leasingowego – k. 4, 46; protokół zatrzymania rzeczy wraz ze spisem i opisem rzeczy – k 386-391; zeznania świadka K. L. – k. 753v, 1087; zeznania świadka G. L. – k. 1164-1164v)

Jedna z umów zawartych pomiędzy (...) S.A. a (...) sp. z o.o., reprezentowaną przez A. S., dotyczyła leasingu samochodu osobowego P. (...), 1t, rok produkcji 2006, nr VIN (...) (umowa nr (...) z dnia 6 maja 2008 roku). W związku z realizacją umowy A. S. przedłożył w (...) S.A. dwie umowy sprzedaży przedmiotowego pojazdu na dane R. K. .

(**dowód** : umowa leasingu operacyjnego nr (...) z dnia 6 maja 2008 roku – k. 392-393; terminarz opłat – k. 394-395; ogólne warunki umowy leasingu – k. 396-399v; specyfikacja przedmiotu leasingu – k. 400; wyciąg z warunków ubezpieczenia – k. 401-402; umowa sprzedaży – k. 403-404; umowa zobowiązująca do sprzedaży – k. 405-406; protokół oględzin – k. 553-555; umowa sprzedaży na dane R. K. – k. 581, 587, 651; umowa sprzedaży pojazdu na rzecz (...) sp. z o.o. – k. 582)

W związku z nieterminową spłatą przez (...) sp. z o.o. ustalonych rat leasingowych (...) S.A. oświadczyła w dniu 6 kwietnia 2009 roku o wypowiedzeniu umowy nr (...) z dnia 6 maja 2008 roku. W dniu 13 lipca 2009 roku zawarto jednak porozumienie, w którym A. S., jako prokurent (...) sp. z o.o., po zmianie harmonogramu spłat, zobowiązał się do uiszczania rat w wymaganych terminach. Zapłacono również zaległe raty leasingowe.

Ostatecznie jednak, ze względu na pozyskanie informacji, iż pojazd będący przedmiotem umowy pochodził z kradzieży, wypowiedziano zawartą z (...) sp. z o.o. umowę leasingu operacyjnego.

(**dowód** : porozumienie (...) – k. 407-408; protokół oględzin – k. 553-555; zeznania świadka T. G. – k. 384)

Odnośnie umowy leasingowej z P. C. (...)

spółką akcyjną z siedzibą w G.

Na przełomie września i października 2008 roku do pracującego w (...) spółce akcyjnej z siedzibą w G. (dalej: (...) S.A.”) D. B. zgłosił się D. Ż., który w imieniu A. S. zaproponował zawarcie umowy leasingu zwrotnego dotyczącego samochodu P. (...). D. B. poinformował D. Ż. jakie dokumenty są niezbędne do podpisania rzeczonyj umowy.

(**dowód** : zeznania świadka D. B. – k. 6, 411v, 969v, 1087; zeznania świadka F. K. – k. 413v)

Po pewnym czasie D. Ż. przyjechał wraz ze swoją asystentką do biura (...) S.A. w G. przy ul. (...) i przedłożył D. B. dokumenty niezbędne do zawarcia umowy leasingowej, uzyskane od A. S., w tym dowód rejestracyjny, aktualne ubezpieczenia OC i AC, a także fakturę dotyczącą zakupu pojazdu przez (...) sp. z o.o. od G. K. (1).

(**dowód** : zeznania świadka D. B. – k. 7, 411v, 969v, 1087)

W związku z powyższym D. B. dokonał oceny zdolności leasingowej (...) sp. z o.o., a także sprawdził wartość samochodu i zweryfikował, czy pojazd nie został zapisany w Centralnym Rejestrze Zastawów. Wobec pozytywnej oceny zdolności leasingowej D. B. uzgodnił z osobami zainteresowanymi datę podpisania umowy.

W dniu 27 października 2008 roku w siedzibie (...) S.A. stawili się A. S. oraz D. Ż. A. S., działający jako prokurent (...) sp. z o.o., zawarł z (...) S.A. umowę leasingu zwrotnego dotyczącą samochodu P. (...) S, rok produkcji 2008, nr VIN (...) (umowa nr (...)).

(**dowód** : zeznania świadka D. B. – k. 6-7, 411v-412, 969v, 1087; zeznania świadka F. K. – k. 413v, 1110v; umowa leasingu operacyjnego nr (...) – k. 415-416; terminarz płatności – k. 417-418; deklaracja wystawcy do weksla in blanco – k. 419; ogólne warunki umowy leasingu – k. 420-422; umowa sprzedaży – k. 423; faktura – k. 424; zgłoszenie płatności – k. 425; polisa AC – k. 426-428; karta pojazdu – k. 429)

W związku z nieterminową spłatą przez (...) sp. z o.o. ustalonych rat leasingowych (...) S.A. w dniu 22 września 2008 roku wypowiedziała umowę leasingu operacyjnego nr (...) z dnia 27 października 2009 roku

(**dowód** : rozliczenie umowy leasingu nr (...) – k. 432-433; potwierdzenie wysyłki – k. 434; potwierdzenie odbioru – k. 435; zeznania świadka F. K. – 9-10, 236-237, 413v-414, 969v-970, 1110v

Odnosnie stwierdzenia przerobienia numerów VIN samochodów będących przedmiotami umów leasingu

W dniu 22 lipca 2009 roku stwierdzono, że oznaczenia nr VIN samochodów P. (...) S, jak też P. (...),1t, będących przedmiotami umów zawieranych przez A. S. jako prokurenta (...) sp. z o.o. z (...) S.A. oraz (...) S.A. nie noszą cech naniesienia fabrycznego.

(**dowód** : notatki urzędowe z dnia 22 lipca 2009 roku – k. 558, 559)

Oznaczenie pojazdu P. (...) S, tj. nr VIN (...) nie nosiło cech oznaczenia fabrycznego – zostało naniesione po zeszlifowaniu oryginalnego oznaczenia o treści: „(...)”.

(**dowód** : opinia nr (...) wraz z dokumentacją fotograficzną – k. 612-615)

Oznaczenie pojazdu P. (...),1t, tj. nr VIN (...) nie nosiło cech oznaczenia fabrycznego – zostało naniesione po zeszlifowaniu oryginalnego oznaczenia o treści: „(...)”.

(**dowód** : opinia nr (...) wraz z dokumentacją fotograficzną – k. 616-619)

Odnosnie rejestracji pojazdów w Starostwie Powiatowym w P.

A. S., jako prokurent (...) sp. z o.o., przedkładał w Starostwie Powiatowym w P. dokumenty konieczne do rejestracji samochodów P. (...) S oraz P. (...),1t.

(**dowód** : dokumentacja dotycząca rejestracji pojazdów w Starostwie Powiatowym w P. – k. 564-578, 579-592)

W związku z rejestracją samochodu P. (...) S, nr VIN (...) A. S. przedłożył m.in. umowy sprzedaży samochodu zawarte na dane W. D. oraz G. K. (1). (...) sp. z o.o. miała zakupić pojazd bezpośrednio od G. K. (1).

(**dowód** : umowa sprzedaży na dane W. D. – k. 567, 575; umowa sprzedaży na dane G. K. (1) – k. 568; umowa sprzedaży pojazdu na rzecz (...) sp. z o.o. – k. 569, 653; zeznania świadka W. D. – k. 646-647; 1086v; zeznania świadka G. K. (1) – k. 643v)

W. D. nigdy nie był właścicielem pojazdu P. (...) S, nr VIN (...), jak również nie podpisywał umowy sprzedaży tego pojazdu G. K. (1).

(**dowód** : zeznania świadka W. D. – k. 646-647; opinia z przeprowadzonych badań porównawczych pisma ręcznego i podpisów – k. 654-693; zeznania świadka G. K. (1) – k. 643v)

G. K. (2) nigdy nie był właścicielem pojazdu P. (...) S, nr VIN (...), jak również nie podpisywał umowy sprzedaży tego pojazdu (...) sp. z o.o.

(**dowód** : zeznania świadka G. K. (1) – k. 643v-644; opinia z przeprowadzonych badań porównawczych pisma ręcznego i podpisów – k. 654-693)

W związku z rejestracją samochodu P. (...),1t, nr VIN (...) A. S. przedłożył m.in. umowy sprzedaży samochodu zawarte na dane R. K..

(**dowód** : umowa sprzedaży na dane R. K. – k. 581, 587, 651; umowa sprzedaży pojazdu na rzecz (...) sp. z o.o. – k. 582)

R. K. nigdy nie był właścicielem pojazdu P. (...),1t, nr VIN (...), jak również nie podpisywał umowy sprzedaży tego pojazdu (...) sp. z o.o.

(**dowód** : zeznania świadka R. K. – k. 649-650; opinia z przeprowadzonych badań porównawczych pisma ręcznego i podpisów – k. 654-693)

Dowody rejestracyjne przedłożone w Starostwie Powiatowym w P. prze rejestracji pojazdów P. (...),1t i P. (...) S były falsyfikatami – zostały podrobione techniką druku płaskiego, wypełnione techniką termicznego utrwalenia tonera.

(**dowód** : opinia nr (...) – k. 623-639)

* * *

Prawomocnym wyrokiem z dnia 16 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku skazał A. S. m.in. za posłużenie się podrobionymi umowami sprzedaży samochodów P. (...),1t i P. (...) S mających nieautentyczne numery VIN (...) oraz (...) i wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego.

(**dowód** : odpis wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 16 czerwca 2015 roku, sygn. akt V Ka 1372/14 – k. 1100-1100v; postanowienie Sądu Rejonowego G. z dnia 13 czerwca 2014 roku, sygn. akt X K 195/12 – k. 1114; odpis wyroku Sądu Rejonowego G. z dnia 12 czerwca 2014 roku, sygn. akt X K 195/12 – k. 1101-1103v; uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego G. z dnia 12 czerwca 2014 roku, sygn. akt X K 195/12 – k. 1115-1137; uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 16 czerwca 2015 roku, sygn. akt V Ka 1372/14 – k. 1142-1151)

W toku postępowania powołano biegłego z zakresu badań porównawczych pisma ręcznego i podpisów.

W sporządzonej opinii biegły stwierdził m.in., że:

1. G. K. (1), R. K. i W. D. nie wypełniali, ani nie składali podpisów na dokumentach związanych ze sprzedażą samochodów P. (...),1t i P. (...) S,
2. A. S.:

a. wypisał dokument „Umowa kupna sprzedaży pojazdu” i nakreślił tamże podpisy Kupującego i Sprzedającego (o treści (...)),

b. napisał podpisy Sprzedającego (o treści (...)) i Kupującego oraz datę na dokumencie „Umowa sprzedaży”.

(**dowód** : opinia z przeprowadzonych badań porównawczych pisma ręcznego i podpisów – k. 654-693)

Zgodnie z przedstawionymi opiniami sądowo-psychiatrycznymi, jak również opinią sądowo-psychologiczną, oskarżony A. S. nie jest chory psychicznie, ani upośledzony umysłowo. Biegli zgodnie orzekli również, iż oskarżony w inkryminowanym czasie nie znajdował się w stanie żadnych zaburzeń psychicznych. Intellektualnie funkcjonował w granicach normy i był w stanie przewidzieć skutki swoich działań. Tym samym, w okresie określonym w zarzutach, nie miał zniesionej, ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

(**dowód** : opinia sądowo-psychiatryczna – k. 983-987; opinia sądowo-psychologiczna – k. 989-992; uzupełniająca opinia sądowo-psychiatryczna – k. 1024-1015)

Wyjaśnienia oskarżonego:

Przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego oskarżony A. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oświadczył, że on tych podpisów nie podrabiał, jak również skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień w sprawie.

Podtrzymał te wyjaśnienia na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2014 roku.

(wyjaśnienia oskarżonego A. S. – k. 743, 951v, 1058)

Przesłuchany na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2014 roku również nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów oraz oświadczył, że korzysta z prawa do odmowy składania wyjaśnień i odpowiadania na pytania. Podniósł, że to było już tak dawno temu, że już niczego nie pamięta.

(wyjaśnienia oskarżonego A. S. – k. 951v, 1058)

Sąd zważył, co następuje:

Wszechstronna analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwala na stwierdzenie, iż A. S. popełnił zarzucane mu w akcie oskarżenia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w których ten zaprzeczył popełnieniu zarzucanych mu czynów. Przeprowadzone dowody w postaci zeznań świadków, dokumentów oraz opinie biegłych w pełni potwierdzają tezę oskarżyciela publicznego, iż A. S., działając z zamiarem bezpośrednim, sprzedał Bankowemu Funduszowi Leasingowemu oraz P. C. (...) samochody marki P. (...), z nieautentycznymi numerami VIN, których zakup udokumentował uprzednio podrobionymi przez siebie umowami sprzedaży od osób, które w rzeczywistości nie były ich właścicielami.

W zakresie umowy zawartej z Bankowym Funduszem Leasingowym Sąd dał wiarę zeznaniom świadków **K. L.**, **T. G.** oraz **G. L.**. Świadkowie zeznawali spójnie, precyzyjnie i wyczerpująco, a nadto ich zeznania znalazły całkowite potwierdzenie w licznych dokumentach. Z ich zeznań wynika, iż A. S., jako prokurent (...) sp. z o.o. zawarł z nimi umowę leasingu samochodu P. (...), 1t, rok produkcji 2006, nr VIN (...), który wcześniej im sprzedał. A. S. dokumentował nabycie samochodu za pomocą umowy sprzedaży, która miała być zawarta z R. K. **R. K.** z kolei zaprzeczył by dokonywał jakkolwiek transakcji dotyczącej zbycia samochodu osobowego, podnosząc przy tym, iż przed datą wskazaną w umowie sprzedaży, utracił swoje dokumenty. Zeznaniom świadka Sąd dał w pełni wiarę, gdyż zeznawał on wyczerpująco i logicznie, jak również jego twierdzenia zostały potwierdzone w opinii biegłego z zakresu

badania pisma ręcznego – biegły z całą stanowczością wykluczył, by R. K. wypełniał osobiście jakiekolwiek dokumenty poddane badaniom, w tym umowę sprzedaży (vide wnioski z opinii biegłego – k. 660).

Analogicznie przedstawiała się sytuacja dotycząca zeznań świadków pracujących w (...) spółce akcyjnej z siedzibą w G., tj. **D. B.** i **F. K.**. Również ich zeznania jawią się jako wyczerpujące, logiczne, spójne i zbieżne, a przy tym konsekwentne. Trzeba uznać, że przedstawione przez świadków okoliczności zawarcia i wykonywania umowy leasingu samochodu P. (...) były zgodne z prawdą, gdyż znalazły poparcie w szeregu dokumentów sporządzonych w przedsiębiorstwie, a żadna okoliczność nie podważała ich wiarygodności.

Przeprowadzając transakcję leasingu zwrotnego z (...) S.A. A. S., jako prokurent (...) sp. z o.o. przedłożył umowy dokumentujące przejście praw do samochodu, mające być zawarte przez **W. D.** i następnie przez **G. K. (1)**. Bezsprzecznie uznać należało, iż umowy te były nieautentyczne. Zeznali tak świadkowie W. D., jak i G. K. (1), zaprzeczając dokonywaniu transakcji, których przedmiotem był samochód osobowy P. (...). Sąd uznał ich zeznania za w pełni wiarygodne, gdyż zeznawali logicznie i wyczerpująco, a – w przypadku W. D. – również konsekwentnie. Jednocześnie ich zeznania w pełni potwierdził biegły w opinii z zakresu badania pisma ręcznego (vide k. 659-660).

Odnośnie opinii biegłego z zakresu badań porównawczych pisma ręcznego i podpisów Sąd wskazuje, iż sporządzona opinia w pełni zasługuje na uznanie jej za rzetelną i wiarygodną. Podnoszone w toku postępowania zarzuty, iż biegły, przy stwierdzeniu nakreślenia przez oskarżonego A. S. podpisów o treści (...) oraz (...), posłużył się wyłącznie kserokopiami rzeczonych umów, nie mogło stanowić podstawy do zakwestionowania tejże opinii. Zaakcentować należy, iż dokumenty porównawcze były pierwszymi kopiami wykonanymi z oryginałów, o czym świadczyły adnotacje Starostwa Powiatowego w P., gdzie dokonywano rejestracji pojazdu na rzecz (...) sp. z o.o. Biegły zaznaczył ten fakt w czasie składania ustnej opinii uzupełniającej (vide k. 1171v), dodając przy tym, iż jakość kopii była bardzo dobra (vide k. 1172-1172v). W związku z tym w pełni uzasadnionym było przeprowadzenie na ich podstawie badań, które pozwoliły na wydanie kategorięwnych i pewnych wniosków, co do autora weryfikowanych podpisów. W konsekwencji Sąd uznał, że A. S. był niewątpliwie osobą, która nakreśliła podpisy R. K. oraz G. K. (1) na umowach sprzedaży samochodów P. (...).

Pochodzenie samochodów P. (...) z czynów zabronionych, podrobienie dokumentów identyfikacyjnych samochodów umożliwiające ich sprzedaż, a także przerobienie numerów VIN jest niepodważalne wobec wniosków opinii biegłych z zakresu technicznych badań dokumentów (vide k. 623-639), a także opinii mechanoskopijnych (vide k. 612-615 oraz 616-619). Sąd uznał opinie za w pełni wiarygodne, ponieważ zostały sporządzone przez profesjonalistów, a wnioski opinii znalazły całkowite potwierdzenie w ich częściach opisowych. Podkreślić trzeba, iż opinie zostały nadto sporządzone w sposób klarowny i logiczny, a więc mogły stanowić podstawę do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Oceniając stan zdrowia psychicznego oskarżonego A. S. Sąd w pełni dał wiarę pisemnym opiniom lekarzy psychiatrów oraz psychologa. Wydane przez biegłych opinie dała zupełny i jednoznaczny obraz stanu zdrowia psychicznego oskarżonej. Były przy tym wydane przez osoby do tego uprawnione, posiadające niezbędną wiedzę fachową i kwalifikacje.

Sąd za w pełni wiarygodne uznał ponadto dowody z protokołów i dokumentów ujawnionych w toku rozprawy, ponieważ zostały sporządzone przez upoważnione do tego osoby w granicach ich kompetencji. Sąd nie miał także żadnych zastrzeżeń, co do ich prawdziwości, kompletności i rzetelności.

Odnośnie kwalifikacji prawnej:

Oskarżony A. S. został uznany przez Sąd za winnego popełnienia czynów zarzuconych mu w punktach I i II aktu oskarżenia, z tym ustaleniem odnośnie obu czynów, że podrobienie przez A. S. podpisów sprzedających (tj. R. K. i G. K. (1)) na umowach sprzedaży samochodów, dotyczyło umów zawieranych przez nich z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P..

W stosunku do opisu czynów zarzuconych mu przez oskarżyciela publicznego w akcie oskarżenia Sąd precyzyjnie określił nazwę oraz formę działalności przedsiębiorstwa, w imieniu którego występował oskarżony A. S., w mianowicie (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., a nie (...) spółkę akcyjną, jak to określono w akcie oskarżenia.

Zarzucone oskarżonemu czynu Sad zakwalifikował jako przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Zgodnie z treścią art. 286 § 1 k.k. karze podlega ten kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobą do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskaniem błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Działanie oskarżonego A. S. stanowiło przestępstwo z art. 286 § 1 k.k., albowiem bezsprzecznie dążył on do stworzenia pozorów, iż sprzedawane przez niego (...) S.A. oraz (...) S.A. samochody P. (...), zostały nabyte legalnie, na dowód czego przedkładał podrobione przez siebie umowy sprzedaży wypełnione na dane m.in. R. K. i G. K. (1). Przedstawiając przedstawicielom przedsiębiorstw leasingowych nieautentyczne dokumenty skłonił ich do podjęcia pozytywnych decyzji w zakresie odkupu przedmiotowych pojazdów od (...) sp. z o.o. oraz przekazania ich tej spółce w leasing. Bezsprzecznie zdawał sobie sprawę z tego, iż nie jest uprawniony do rozporządzania rzeczonymi pojazdami – samodzielnie bowiem preparował umowy sprzedaży dokumentujące przejście własności pojazdów (abstrahując od pochodzenia pojazdów z nielegalnego źródła) na rzecz przedsiębiorstwa, w którym pełnił funkcję prokurenta.

Oszustwo jest przestępstwem kierunkowym, którego celem jest chęć uzyskania korzyści majątkowej. Działanie A. S. było ewidentnie nakierowane na ten cel. Dopuszczył się karygodnej czynności poprzez przedstawienie fałszywych dokumentów i wprowadzenie w błąd, by otrzymać od (...) S.A. oraz (...) S.A. znaczne kwoty tytułem sprzedaży pojazdów.

Sąd skazując oskarżonego za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. uznał, że pozostają ono w związku z art. 294 § 1 k.k. Przepis ten zaostrza karalność wymienionych w nim przestępstw, jeżeli przedmiotem czynu jest mienie znacznej wartości. Zgodnie z definicją zawartą w art. 115 § 6 k.k. mieniem znacznej wartości jest mienie, którego wartość w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza 200.000 zł. A. S. sprzedawał pojazdy, których ceny przekraczały kwoty 300.000 zł, a więc powyżej granicy przewidzianej w przywołanym przepisie. Spełnione zostały więc warunki zaostrzenia odpowiedzialności karnej za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w powiązaniu z definicją z art. 115 § 6 k.k.

Sąd uznał nadto, że popełnienie zarzucanych oskarżonemu czynów z art. 286 § 1 k.k. nastąpiło w warunkach ciągu przestępstw przewidzianego w art. 91 § 1 k.k.

Zgodnie z art. 91 § 1 k.k. jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw.

Oba przestępstwa z aktu oskarżenia (opisane w punktach I i II) oskarżony popełnił w sposób podobny, wręcz identyczny, w okresie około 5 miesięcy. Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie prowadzi do jednoznacznej konkluzji, że przestępstwa cechował jednolity zamiar i sposób dokonania, a popełnianie ich w krótkim odstępie wypełnia przesłankę jedności czasowej. Wobec tego w pełni uzasadnione było zakwalifikowanie czynów zarzuconych oskarżonemu jako ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k.

Odnosnie kary:

Za popełnione przestępstwa Sąd skazał oskarżonego A. S. na karę pozbawienia wolności w wymiarze roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych.

Ponieważ czyn popełniony przez oskarżonego wyczerpywał znamiona określone w kilku przepisach ustawy karnej, Sąd – zgodnie z dyspozycją art. 11 § 3 k.k. – zobligowany był do wymierzenia mu kary na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą. W niniejszym przypadku był to art. 294 § 1 k.k., przewidujący karę do 10 lat pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu sankcję karną Sąd kierował się dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 53 k.k. Zgodnie z dyspozycją wskazanego przepisu sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, aby dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oskarżonego, uwzględniając motywację, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa oraz zachowanie po jego popełnieniu, a także stopień społecznej szkodliwości jego czynu. Sąd wziął także pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, które ma ona osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także uwzględnił potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Decydując o wymiarze kary Sąd uznał za okoliczności obciążające kumulatywną kwalifikację prawną popełnionego przez oskarżonego czynu, znaczną łączną wartość spowodowanej szkody, planowanie popełnienia czynu (poprzez podrobienie umów sprzedaży), jak również dotychczasową karalność oskarżonego (vide k. 797-798, 1061-1063, 1104-1106). Sąd zważył jednak przy tym także, by kara spełniła jak najlepiej swoją funkcję wychowawczą i prewencyjną, szczególnie w zakresie prewencji indywidualnej. Zdaniem Sądu kara w wymiarze roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności zostanie odebrana przez oskarżonego jako racjonalna i słuszna, niebędąca zarazem nad wyraz dolegliwą i pozbawiającą go jakichkolwiek nadziei na powrót do społeczeństwa i życie zgodnie z zasadami prawa (należy przy tym mieć na względzie aktualny stan zdrowia oskarżonego – rany postrzałowe – oraz traumatyczne przeżycia związane ze śmiercią syna). Dlatego też Sąd wymierzył karę jak wyżej, chcąc uniknąć sytuacji, kiedy orzeczona sankcja pełniłaby wyłącznie funkcję represyjną, z pominięciem pozostałych celów jej stosowania.

Ze względu na to, że A. S. dzięki popełnieniu przypisanych mu czynów osiągnął korzyść majątkową Sąd, obok wymierzonej kary pozbawienia wolności, wymierzył mu grzywnę. Orzeczona liczba stawek dziennych grzywny (100) jest, zdaniem Sądu, adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanego mu zachowania. Zwiększa także dolegliwość wymierzonej kary pozbawienia wolności, w sposób znaczący wzmacniając walor prewencyjnego oddziaływania na oskarżonego.

Ustalając wysokość jednej stawki dziennej Sąd uznał, że powinna ona wynosić 200 złotych. Taka wysokość stawki, zdaniem Sądu, odpowiada możliwościom zarobkowym oskarżonego, będąc z jednej strony dla niego dolegliwą, a z drugiej – możliwą do uiszczenia.

W punkcie II wyroku Sąd orzekł o dowodach rzeczowych. Rozstrzygnięcie w tym zakresie Sąd oparł na normie z art. 230 § 2 k.p.k. Zgodnie z jej treścią sąd zwraca osobie uprawnionej zatrzymane rzeczy po stwierdzeniu ich zbędności dla postępowania karnego. Wobec ustalenia na podstawie zabezpieczonych od (...) S.A. dokumentów stanu faktycznego w sprawie, jak również wydania rozstrzygnięcia końcowego, niepotrzebnym stało się dalsze przechowywanie oryginałów dokumentów zapisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/19/12 (k. 552 akt sprawy). Wobec tego orzeczono o ich zwrocie podmiotowi uprawnionemu, to jest (...) S.A.

W punkcie III wyroku Sąd, na podstawie art. 1 i 2 ust. 1 pkt 4, art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, wymierzył tytułem opłaty za orzeczone kary A. S. kwotę 4.300 zł (300 zł za wymierzoną karę pozbawienia wolności oraz 4.000 zł za grzywnę wymierzoną obok kary pozbawienia wolności – 20% z całkowitej kwoty grzywny wynoszącej 20.000 zł), natomiast na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. obciążył go pozostałymi kosztami procesu w kwocie 3.061,73 zł, uznając, że nie zaszyły żadne okoliczności uzasadniające zwolnienie oskarżonego z ich ponoszenia.